

Jak paní Livie Klausová viděla místo dětského domova Potěmkinovu vesnici

„V polovině září k nám přijede paní Livie Klausová z Hradu. Bude to velká sláva, děti,“ řekla jednoho dne Dagmar Průšová, ředitelka Dětského domova v Jemnici. V děčáku jsem už deset let a tak jsem na podobné „slávy“ zvyklý. Byl u nás Paroubek, hejtman za ODS a taky za ČSSD, občas přijde starosta. Klausovou jsme tady ale ještě neměli.

10. září, čtyři dny před návštěvou

V pátek do domova přijíždějí všechna děcka z intru a tak se vždycky pere. Cestovky plné špinavého oblečení tentokrát počkají - přijede Klausová. „Tak a hrabat!“ zavelela vychovatelka a všech dvacet děcek šlo makat. „Tady máte šroubováky, běžte vyčistit chodník,“ řekla vychovatelka. Holky klečely a čistily šroubováky kostky na chodníku. „Se na to můžu víc co! Dyť tam nic není do prdele!“ nadávaly. Volno měly jenom holky, které tancovaly a zpívaly. Už asi čtrnáct dní nacvičují vystoupení pro paní prezidentovou a dnes byla jedna z generálek.

11. září, tři dny před návštěvou

V sobotu můžeme v domově většinou spát do devíti, jdeme na snídani a pak si uklízíme. Tentokrát to bylo jinak. „Děcka, pořádně si uklidíme a budeme péct perníčky pro paní Klausovou,“ řekla vychovatelka. Celý domov vzal prachovky a začal leštit, vysavač jel od rána do večera a kuchyňky se musely jen lesknout. Skříně byly naklizené tak, že by se za ně nemusel stydět ani generál na vojně. Odpoledne všichni vyfasovali košťata, hrábě, kýble, kotouč a začalo se uklízet na zahradě. „Nikde nesmí být ani lísteček. Shrabte to hlavně před domovem,“ řekla vychovatelka. „Hele, já už nechápu, co tady máme hrabat! Každý den to stejně napadne, do prdele!“ řekl kluk, který chodí do deváté třídy. „Drž hubu a makej nebo dostaneš šroubovák,“ odpověděl mu kámoš, který odnášel listí do vozejku.

12. září, dva dny před návštěvou

Ráno po snídani jsme zase vyfasovali šroubováky, hrábě a šlo se na věc. Do oběda jsme makali venku a odpoledne gruntovali v domově, ale kupodivu jsme mohli chvíli i ven. „Děcka, když jsme tady tahle spolu, každý z vás si vymyslí otázku pro paní prezidentovou. Paní ředitelka se na to podívá a řekne, jestli je dotaz vhodný nebo ne,“ řekla vychovatelka. Celý domov vymýšlel otázku pro paní Klausovou - velká zábava. „A ještě si vymyslete, jakým byste chtěli být zvířetem, kdybyste nebyli člověkem. To zvířátko pak vyrobíte a dáme to paní prezidentové jako prezent,“ řekla vychovatelka, když jsme ji donášeli lístečky s otázkami. „Budu prase,“ řekl docela našťavaně čtrnáctiletý kluk. „Chápeš to? Takový ptákoviny! No, to bude komedie,“ rozčiloval se další.

13. září, den do příjezdu paní prezidentové

Přišel jsem z brigády kolem páté hodiny večer. Celý domov byl ještě na zahradě. Zametala se i tráva a hliněná cesta. Holky venku čistily silnici, po které přijede paní prezidentová. „Graciáne! Co si myslíš?! Okamžitě si sundej batoh, vezmi si hrábě a můžeš začít! Dělej!“ zavolala na mě vychovatelka. Hrábě mi byly k ničemu. Všichni chodili a sbírali lístečky rukama. „Já jich mám šest,“ křičel Roman z jedné strany. „Nemachruj! Já jich mám pět, ale ten jeden tady někde najdu,“ odpověděl Tomáš a začal se smát. Po večeři devatenáctiletá slečna stála u vychovatelny a učila se nazpaměť úvodní řeč. „Vítáme Vás, paní Klausová,

v našem dětském domově. - A jako nejdříve. Jéé! Znova! Jsme potěšeni, že Vás vítáme. Bože! Teto, já neumím mluvit!“ rozčilovala se slečna, která bude dělat v červnu závěrečky na kuchařku. Chodila sem a tam, stála na jedné noze a pak si i poskakovala. Tenhle text se ne a ne naučit.

14. září, návštěva paní Klausové

13:00 Všichni jdeme z oběda na svou skupinu.

13:10 Poslední generálka. Holky a Marek ukazují všechno vychovatelkám.

13:34 „Okamžitě běžte všichni na pokoje. Nesmíte být na chodbě!“ řekla nám vychovatelka.

13:54 Tajně se k nám propašoval kámoš z jiné skupiny. „Už máš lístek, vole?“ šeptal „Jaký?“ zeptal jsem se ho. „Teta Andrea nám rozdala lístky s otázkami pro Klausovou. Jaký byl váš sen? A splnil se vám? Pěkná kravina, co?“ zeptal se.

14:50 „Pojďte, můžete jít ven z pokoje. Půjdeme před domov vítat paní prezidentovou,“ řekla ředitelka.

14:54 „Tety, dozadu. Vezměte si před sebe děti. No, ti velcí zase neposlouchají,“ podívala se na mě významným pohledem ředitelka. „A ruce z kapes! Slyšíte?!“ rozčilovala se.

15:00 Livie Klausová otevřela dveře od auta.

Návštěva z Hradu u nás byla asi hodinu. Paní Klausová odjížděla se staženým okýnkem a mávala nám. Nepodívala se na zahradu, kde nebyl ani lísteček. Nepodívala se na můj pokoj, kde by se dalo jít i z koberce, jak byl sterilní. Ale největší škoda byla, že jsme jí neukázali děcák, kde opravdu žijeme, ale tento namóděný a vyšperkovaný palác, který se podobal Potěmkinovým vesničkám. Škoda, že si budeme více pamatovat tu dřinu před tím než samotný den, kdy nám paní Klausová podala ruku nebo se nás zeptala, co bychom chtěli dělat, až odtud vyjdeme. Škoda!

Gracián Svačina

DD Jemnice